visat.

Primavera 2017

Editorial

Els camins infinits dels clàssics, antics i moderns, il·lustren i omplen el número de primavera que presentem: *Visat* arriba carregat d'articles d'actualitat sobre les traduccions que han protagonitzat els darrers mesos. El *Cançoner* de Petrarca, que ha obtingut el premi Ciutat de Barcelona de Traducció 2017, les versions per a l'escena de Shakespeare, la nova etapa de la col·lecció dels clàssics grecs i llatins de la Fundació Bernat Metge, la reedició de Kavafis i la recent publicació de Proust. El retorn dels autors eterns no és casualitat; cada època necessita fer-ne reinterpretacions. Ho reconeixia Carles Riba, mesos després d'haver publicat la segona versió de l'*Odissea*, el 1949, quan escrivia a Josep Pla: «si visc trenta anys més, deuré escometre la meva tercera versió». Que Homer entri a casa, sempre! Les noves versions dels clàssics, imprescindibles, són el fil conductor que guia el número, com també el seu paper de fundadores de literatures. Parlem de *ritual andrònic* perquè les traduccions se situen als fonaments de les arts escrites de totes les cultures.

L'art de l'escriptura també serveix per delimitar els marges, avui dia, tant en l'obra de Carson McCullers al sud dels Estats Units, com en la denúncia que fa l'activista Ngûgî wa Thiong'o de la problemàtica social i cultural de la Kenya neocolonial. És la nostra mirada transcontinental. I també trobareu, en aquest *Visat,* la mirada a través dels temps, articles sobre l'*Any Llull* i sobre les traduccions de Joan Oliver i de Josep Palau i Fabre. Clàssics antics i moderns, clàssics de tots els gèneres amaren la nostra literatura, més enllà de l'espai i del temps gràcies a la traducció. Us en servim un tast.